

Arrest

nr. 226 367 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van Mr. L. ACHAOUI, die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. E. WILLEMS, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan de verzoeker werd reeds voorheen op 14 december 2018 en 24 januari 2018 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2 Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt vervolgens dat verzoeker reeds op 31 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming deed in Zwitserland. Vervolgens deed verzoeker op 18 juli 2017 en 27 april 2018 telkens een verzoek om internationale bescherming in Duitsland.

1.3 Op 25 januari 2019 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Zwitserse instanties. Dit verzoek werd op 01/02/2019 bevestigend beantwoord door de Zwitserse instanties door artikel 18(1) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-verordening).

1.4 Op 12 september 2019 werd er aan verzoeker een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [...], hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 14/12/2018 werd hij aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder enig bewijs van geldig verblijf voor te kunnen leggen. Betrokkene kreeg een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies light). Betrokkene werd vervolgens in vrijheid gesteld met dien verstande dat hij vrijwillig gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd overgemaakt. Op 24/01/2018 werd de betrokkene echter opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder geldig bewijs van verblijf en zonder in tussentijd enige poging te hebben ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en dus nog steeds niet over de vereiste verblijfsdocumenten te beschikken. Betrokkene werd dan ook opnieuw vastgehouden en kreeg een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies light).

Verder dient met betrekking tot het administratief dossier van betrokkene het volgende te worden opgemerkt.

Naar aanleiding van het gegeven betrokkene op 14/12/2018 door de politiezone Erpe-Mere/lede op heterdaad werd betrapt voor illegale grensoverschrijving en inklimming en illegaal verblijf (PV DE.55.LC.005242/2018) en waarna betrokkene onder een bijlage 13septies light (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) werd overgebracht naar een gesloten centrum teneinde hem te verwijdering van het Belgische grondgebied en dat op 17/12/2018 betrokkene zonder meer werd vrijgesteld. En naar aanleiding van het bijkomende gegeven dat betrokkene op 24/01/2019 opnieuw, deze keer door SECURAIL voor reizen zonder vervoersbewijs (PV TN.55.FC.000595/2019), op heterdaad werd betrapt waarna betrokkene onder een nieuwe bijlage 13septies light (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) werd overgebracht naar een gesloten centrum teneinde hem te verwijdering van het Belgische grondgebied. Op 25/01/2019 werd betrokkene zonder meer vrijgesteld en werden de vingerafdrukken van betrokkene genomen conform de bepalingen van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013

tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking). Uit het Eurodacverslag van 24/01/2019 blijkt dat de betrokkene op 31/07/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland, op 18/07/2017 een eerste maal in Duitsland en op 27/04/2018 opnieuw in Duitsland. Betrokkene kwam na zijn tweede vrijlating zonder meer niet meer in contact met de Belgische autoriteiten tot en met 02/07/2019 en heeft zich in tussentijd niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalde termijn en leverde evenmin een bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft eveneens na zijn illegale binnenkomst en illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend of een verzoek om internationale bescherming gedaan binnen de door de wet van 15.12.1980 voorziene termijn.

Op 25/01/2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten die op 01/02/2019 de verantwoordelijkheid aanvaardden betreffende het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene geen gekende verblijfplaats en/of adres heeft doorgegeven en er geen adres of verblijfplaats van betrokkene gekend was, werd dit vervolgens op 04/02/2019 gemeld aan de Zwitserse autoriteiten en werd op basis van artikel 29§2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 de periode om een overdracht van de betrokkene mogelijk te maken van 6 naar 18 maanden verlengd. De uiterste datum om betrokkene over te dragen aan de Zwitserse autoriteiten wordt derhalve vastgesteld op 28/07/2020 en het terugnameakkoord van Zwitserland is aldus nog geldig. Op 02/07/2019 meldde de betrokkene zich uiteindelijk aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 05/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten.

Op 16/07/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in 2014 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij verklaarde een maand verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene verklaarde een 7-tal maanden verbleven te hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde twee maanden aan de kust verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben in de loop van 2015. Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben in juli of augustus 2015. Vervolgens volgde een negatieve beslissing van de Zwitserse autoriteiten. De Betrokkene verklaarde daarna naar Duitsland te zijn gegaan van waaruit hij teruggestuurd werd naar Zwitserland een 6-tal maanden later. Vervolgens trok de betrokkene opnieuw naar Duitsland maar werd daar opnieuw verzocht terug te keren naar Zwitserland waarop betrokkene besloot naar het VK te proberen gaan tot hij uiteindelijk een verzoek indiende in België. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 16/07/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoopt hier erkend te worden. Als bezwaar tegen een overdracht naar Zwitserland voert de betrokkene aan dat hij vreest teruggestuurd te worden naar Eritrea. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en een te zus te hebben die in het VK verblijft, een broer in Duitsland en een oom in Zweden. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene in goede gezondheid te verkeren. In een tussenkomst dd. 30/08/2019 vraagt de raadsman van de betrokkene de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 op grond van artikel 3.2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 hetgeen een overdracht kan verhinderen op basis van systeemfouten in de betrokken lidstaat. Bovendien wordt aangevoerd dat de betrokkene gedwongen zal worden teruggestuurd naar Eritrea en dat in geval van terugkeer naar Zwitserland daardoor hem bloot zou stellen aan een risico op een behandeling die in strijd zou zijn met artikels 3 en 4 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en artikel 4 van het EU-Handvest. Er wordt verder nog aangevoerd dat betrokkene niet genoeg informatie kreeg van de Zwitserse overheden over verdere mogelijke juridische stappen, geen toegang kreeg tot opleiding noch werk en er wordt beweerd dat betrokkene de mogelijkheid niet kreeg een nieuw verzoek in te dienen in Zwitserland. Er wordt gesproken over een 'vijandig' beleid naar Eritreeërs toe in Zwitserland. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

(hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een

nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland meermaals zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren. Zwitserland is evenwel geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat haar asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen zeker omdat de betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielsysteem voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het Amnesty International rapport van

2016/2017 (een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat een nieuwe wet in Zwitserland voorziet in kosteloze juridische bijstand voor asielzoekers vanaf het jaar 2019.

Hierbij wensen te ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput. Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bébert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, "Asylum Information Database –Country Report – Switzerland", laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als eennavolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice", pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij "these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress" (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu

2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, is het door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de

betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zeer duidelijk, betrokkene verklaart dit letterlijk zelf in zijn gehoor dd. 05/08/2019, dat hij gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat volledig voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat. Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Opnieuw wensen we te benadrukken dat het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met

verzoeken van Eritreeërs houdt geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke Eritreeër toe die zich op het Belgische grondgebied bevindt. Betreffende de laakbare toestand betreffende het gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt en het onderwijs verwijzen we naar p. 80 tot 82 van het bovenvermelde AIDA-rapport. Daarin staat dat er inderdaad wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming maar uit niets blijkt dat het niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken. Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, wij zijn van oordeel dat deze moeilijkheden niet van dermate zwaarwichtige aard zijn dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In de tussenkomst van de raadsman dd. 30/08/2019 wordt de nadruk gelegd op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland en worden hiervoor enkele negatieve aspecten van dit gewijzigde beleid belicht, door onder andere beroep te doen op een aantal publicaties in analoge en digitale media. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublinverordening. Betreffende deze en andere publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot het verstrengde asielbeleid in Zwitserland en de problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient te worden bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen dienen toch enigszins in het juiste perspectief geplaatst te worden. Publicaties door belanghebbenden waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Hoewel Zwitserland geen lid is van de EU maakt het wel deel uit van het hierboven vermelde dublin-acquis. Dat de procedure niet eerlijk zou gebeuren op zo'n wijze dat een aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening zich opdringt dient op zijn minst door een begin van bewijs ondersteund te worden. Het loutere feit dat Zwitserland andere criteria hanteert dan andere Europese instanties is geen indicatie van dergelijke tekortkoming. De geciteerde uitspraak van de Zwitserse administratieve rechtbank (TAF) is op zich ook totaal onvoldoende om tot dergelijk besluit te komen zeker aangezien er de mogelijkheid bestaat om, indien deze rechtspraak een schending zou inhouden van verplichtingen uit verdragen waarvan Zwitserland ook partij is, deze vermeende schendingen vanuit Zwitserland te laten rechtzetten. Bovendien dient zoals hierboven reeds vermeld te worden verwezen naar de mogelijkheid op kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse wetgeving sinds 2019 op de bemerking van de raadsman van betrokkene dat er aan betrokkene geen informatie werd verstrekt betreffende zijn beroepsmogelijkheden. Er zijn zelfs situaties waarbij ambshalve de rechter verplicht is om juridische bijstand te voorzien (zie AIDA-rapport).

Betreffende het gebrek aan rechten en afwezigheid van toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs waar de raadsman van betrokken gewag van maakt verwijzen we graag naar p. 80 tot 82 van het bovenvermelde AIDA-rapport. Daarin staat dat er wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoeker om internationale bescherming waar

voorrang wordt gegeven aan Zwitserse onderdanen, maar uit niets blijkt dat het helemaal niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken of dat verzoekers over geen enkele rechten kunnen beschikken. Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, deze moeilijkheden zijn niet van dermate zwaarwichtige aard dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM noch tonen ze ons inziens aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We wensen ook nog te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 16/07/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 28/01/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Vervolgens werd op 04/02/2019 gemeld aan de Zwitserse autoriteiten dat betrokkene niet lokaliseerbaar was en werd op basis van artikel 29§2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 de periode om een overdracht van de betrokkene mogelijk te maken met 18 maanden verlengd tot 28/07/2020.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor

verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om r zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten (4).”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Na een algemene theoretische uiteenzetting omtrent de principes van artikel 3 van het EVRM in het kader van de Dublin III-Verordening, zet verzoeker, wat de specifieke elementen van de huidige zaak betreft, verder uiteen als volgt:

“B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Zwitserland geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Zwitserland, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Immers, het is algemeen bekend dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar, hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Dat dit onder meer duidelijk blijkt uit een uitspraak van het Hooggerechtshof van Zwitserland, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of gestraft worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst werd om deze reden over het algemeen niet onredelijk bevonden. Hiermee bevestigde het Zwitsers Hooggerechtshof een eerdere conclusie van het SEM d.d. 17 augustus 2017:

“Le renvoi en Érythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes auxquelles on estime que le risque d'enrôlement dans le service national peut être exclu.”

Dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme internationale kritiek.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar een eerder rapport van de Speciale Rapporteur van de VN d.d. 07/06/2017 naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof:

“In this context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the Commission of Inquiry, that Eritrean authorities consider as illegal those who leave Eritrea without an exit visa. Those who cannot obtain exit visas are individuals deemed to be draft evaders or military

deserters, as well as political opponents who are considered to be traitors. Returning individuals in these categories risk detention in inhumane conditions and are most likely to be (re-)assigned to military training and service; which continues to amount to enslavement and forced labour. Additionally, 'regularising' the relationship with the Eritrean authorities, as the European Asylum Support Office indicated, is not an option available to all potential returnees. As reported by the Commission of Inquiry, Eritreans abroad are requested to sign an "Immigration and Citizenship Services Request Form" to regularize their situation before they can request consular services. By signing the form, individuals admit that they "regret having committed an offence by not completing the national service" and are "ready to accept appropriate punishment in due course". Such procedure would provide a blank cheque for arbitrary punishment."

Dat tevens het zeer gedetailleerde rapport van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat:

" 2.2.3. Au fil du temps, la situation juridique des requérant(e)s d'asile provenant d'Érythrée a été appréhendée toujours plus strictement.

(...)

Notons que sur le plan international, la Suisse se démarque en rendant des décisions de renvoi : aucun État européen n'exécute de renvoi vers l'Érythrée."

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het wel heeft over de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen, maar tot een volledige andere conclusie komt ondanks de extreem schrijnende situatie.

Dat dit nochtans ook blijkt uit het geciteerde AIDA-rapport 2018 (stuk 3) door verwerende partij:

"In June 2016, the SEM changed its policy regarding Eritrea. It stated that persons who left Eritrea illegally and had previously never been called to the military service, exempted from military service, or released from military service, will no longer be recognised as refugees. In January 2017, the Federal Administrative Court also changed its practice and ruled that the illegal exit of Eritrea can no more, in itself, justify the recognition of refugee status and that additional individual elements are required.²⁸⁵ Confirming a more restrictive approach regarding Eritrean cases, the Court subsequently found, in August 2017, that the return of Eritrean nationals could not be generally considered as unreasonable. Thus, noting that the situation in Eritrea has improved significantly since 2005, the Court estimated that persons whose asylum request was rejected and who have already done their military service as well as those who "settled" their situation with the Eritrean State and benefit from the status of so-called "diaspora member", were not under the threat of being convicted or recruited for the national service. 2

(...)

This practice change has been criticised by the Swiss Refugee Council and others, as it does not seem justified by the current country of origin information (COI) or the difficulty to obtain reliable COI.²⁸⁹ In December 2018, the United Nations Committee against Torture ruled that the expulsion of an Eritrean national would constitute a violation of Article 3 of the Convention.²⁹⁰ Following a negative decision taken by the SEM, the Federal Administrative Court had declared the appeal filed doomed to failure, by a single-judge procedure. It had thus required the payment of an advance fee of 600 CHF despite the claimant's proven indigence. The Committee considered that the examination carried out under this procedure was anticipated and summary, whereas the complainant's allegations were plausible, particularly in view of the disastrous human rights situation in Eritrea. "

Dat uw Raad in een heel recent arrest van 20/06/2019 (stuk 2) de schorsing heeft bevolen van een overdracht van een Eritreeër gelet op de houding van Zwitserland:

« Uit verschillende bronnen die de verzoekende partijen met betrekking tot Zwitserland aanhaalt, een wijziging in de houding van de Zwitserse juridische instanties ten aanzien van Eritrese asielaanvragen naar voren komt, en dan vooral sinds 2017. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de minister een concreet, zorgvuldig onderzoek in dit verband heeft doorgevoerd. Nochtans wijdt het AIDA-rapport van 2017, waarvan de minister bij het opstellen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt, een afzonderlijke sectie aan Eritrea (p. 56), onder de hoofding "Differential treatment of specific nationalities in the procedure". Hierin wordt verwezen naar de wijziging in beleid ten aanzien van Eritrea door de SEM in juni 2016, waardoor personen die Eritrea illegaal hadden verlaten, en die nooit eerder voor de militaire dienst waren opgeroepen, of ervan vrijgesteld of eruit ontslagen waren, niet langer als vluchtelingen zouden worden erkend. Vervolgens wordt gewezen op het reeds aangehaalde arrest van 30 januari 2017, waarin de federale administratieve rechtbank oordeelde dat het illegaal verlaten van Eritrea op zichzelf niet meer volstaat om de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen, en vervolgens op het voormelde arrest van 17 augustus 2017, waarin het terugbrengen van Eritrese onderdanen niet langer als onredelijk werd beschouwd. Het AIDA-rapport benadrukt dat deze praktijkwijziging door de Swiss Refugee Council en andere is bekritiseerd, omdat deze wijziging niet door de actuele 'country of origing information' (hierna: COI) of door de mogelijkheid

om betrouwbare COI te verkrijgen, wordt gerechtvaardigd. Volgens het rapport lijkt de praktijkwijziging één van de factoren te zijn die een invloed hebben op de veranderende statistieken.

Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partijen worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van de informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enig Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Zwitserland reeds enkele jaren bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland wordt overgedragen en daar in het verleden al een negatieve beslissing had ontvangen.

Daarnaast kan de minister niet voorhouden onwetend te zijn over de mensenrechtensituatie in Eritrea zoals die blijkt uit een aantal toonaangevende rapporten. Gelet op de houding die Zwitserland aanneemt ten aanzien van Eritrese onderdanen, blijkt dat deze mensenrechtensituatie wel degelijk kan zijn.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de minister heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland.

Een schending van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie aannemelijk gemaakt en de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren. » (eigen onderlijning).

Voorts overweegt de verzoekende partij in de bestreden beslissing dat "betrokkene na overdracht naar Zwitserland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te stellen tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt." Verzoeker erkent dat deze mogelijkheid in theorie wel bestaat, maar dat de praktijk een ander verhaal vertelt. In dit verband wijst verzoeker op verscheidene rapporten van respectabele instanties die hun bezorgdheid uiten over de onmogelijkheid, thans zeer beperkte mogelijkheden, voor asielzoekers om kosteloos juridisch bijstand te verkrijgen ondanks een nieuwe wetgeving die gratis juridische bijstand voorziet voor asielzoekers. Hierbij verwezen naar de feitelijke omstandigheden die ten grondslag lagen van een beslissing van het VN-Comité tegen Foltering, d.d. december 2018:

"Vu son manque de moyens financiers, le requérant a demandé une dispense des frais de procédure. Pas décision incidente du 22 avril 2016, le TAF a rejeté sa demande, tout en précisant qu'à défaut de paiement d'une avance de frais de 600 francs suisses, le recours serait déclaré irrecevable. Pour arriver à cette conclusion, le TAF a procédé à une appréciation anticipée et sommaire des preuves pour déterminer quelle pourrait être l'issue paraissent d'emblée vouées à l'échec, celui-ci ne contenant ni arguments, ni moyens de preuve susceptibles, prima facie, de remettre en cause le bien-fondé de la décision du SEM.

(...)

Le TAF a ensuite estimé que l'impossibilité d'obtenir un visa de la part des autorités érythréennes ne rendait pas en soit vraisemblable l'illégalité du départ. Considérant que les conditions légales d'une dispense de paiement des frais de procédure n'étaient pas réunies, le TAF a donc rejeté la demande d'assistance judiciaire totale et a invité le requérant à verser 600 francs en garantie des frais de procédure présumés, faute de quoi le recours serait déclaré irrecevable. Le 17 mai 2016, faute de paiement, le TAF a déclaré le recours du requérant irrecevable. (eigen vetjes)

Eerder had ook Amnesty International hiervan melding gemaakt in haar landenrapport van 2017. Hierin werd als volgt overwogen:

"A new law on asylum introduced free legal counselling for asylum-seekers. However, concerns remained regarding the respect of refugees and migrants." (eigen vetjes)

Gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het gegeven dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid uitgewezen zal worden naar Eritrea, nu de Zwitserse autoriteiten asielverzoeken aangevraagd door Eritrese vluchtelingen systematisch afwijst, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker tevens verwijst naar twee opeenvolgende jaarlijkse rapporten van Amnesty International, waarin de internationale organisatie haar bezorgdheid uitte over de gewelddadige en agressieve houding van de Zwitserse politie- en veiligheidsinstanties ten aanzien van migranten:

"In July, the National Commission for the Prevention of Torture raised concerns about police using disproportionate force in some cantons during operations to deport migrants."

Het bestaan van deze verontrustende praktijk werd ook het daaropvolgende jaar vastgesteld door Amnesty International.

Verzoeker brengt hiermee wel begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Verzoeker vreest terecht dat hij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland opnieuw een negatieve asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Zwitserland conform de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening. Zo blijkt uit een rapport van USDOS Labour & Human Rights over de mensenrechtentoestand in Eritrea:

"The most significant human rights issues included arbitrary deprivation of life; disappearances; torture and other cruel, inhuman, and degrading treatment by security forces, including for political and religious beliefs; harsh prison and detention center conditions; arbitrary arrest; denial of fair public trial; arbitrary and unlawful interference with privacy, family, or home; restrictions on freedoms of speech and press; restrictions on internet freedom, academic freedom, and cultural events; restrictions on freedom of peaceful assembly, association, and religion; limits on freedom of internal movement and foreign travel; inability of citizens to choose their government in free and fair elections; corruption and lack of transparency; restrictions on international nongovernmental organizations; violence against women and girls, including in military camp setting and national service positions; human trafficking; criminalization of same-sex sexual conduct; and forced labor, including forced participation in the country's national service program, routinely for periods beyond the 18-month legal obligation. The government did not generally take steps to investigate, prosecute, or punish officials who committed human rights abuses. Impunity for such abuses was the norm."

Ook heden ten dage vinden er in Eritrea nog steeds schendingen van mensenrechten plaats. Verzoeker verwijst in dit verband naar de conclusie van de Speciale Rapporteur van de VN op de zitting van de algemene vergadering van 25/06/2018 met betrekking tot het mensenrechtenklimaat in Eritrea:

"The overall assessment of the Special Rapporteur regarding the situation on human rights in Eritrea remains grim:

(a) The human rights landscape of Eritrea remains complex, compounded by non-respect for the rule of law and weak institutions, including the judiciary;

(b) The military/national service, which the commission of inquiry on human rights found reasonable grounds to believe constituted no less than the enslavement of a whole populations, a crime against humanity, remains indefinite. Except for a small increase in pay in 2015, no further reform has been communicated;

(c) Other crimes against humanity, involving imprisonment, enforced disappearance, torture and other inhumane acts, persecution, rape and murder, continue;

(d) The military/national service and the people's militia detain people in a highly militarized society, making it impossible for them to enjoy a normal life. The Special Rapporteur notes with concern that the military plays a dominant role in the lives of Eritrean people and in the country's national institutions;

(e) Overcrowded detention centres with no means to challenge the legality of the detentions before an impartial and independent court of law;

(f) Participants at peaceful demonstrations and gatherings held in compliance with international human rights standards are subjected to excessive use of force by the military and law enforcement apparatus. Demonstrators are arbitrarily detained for expressing views when they assemble;

(g) The Government's actions aimed at controlling religious practice in Eritrea through different kinds of interference do not enhance the religious tolerance that has hitherto characterized the harmonious relations among different religious communities in Eritrea;

(h) Detainees are especially vulnerable to human rights violations, including torture, as legal procedures and safeguards, such as access to family members, lawyers and doctors, are denied;

(i) Pretrial detention is the norm and not the exception;

(j) Independent institutions that ensure the separation of powers, with checks and balances built into the system, are either weak or absent;

(k) The impunity enjoyed by perpetrators of crimes against humanity and human rights violations remains an unrelenting challenge to be addressed through effective measures. Repeatedly, the Government has failed to prosecute perpetrators to ensure accountability. Essentially, Eritrea has demonstrated that victims of crimes against humanity and human rights violations will not receive

adequate remedies. Thus, impunity has been strengthened and entrenched, with the prospect that human rights violations will continue to be committed while perpetrators are shielded.”

Verzoeker behoort, conform de beschikbare – en hierboven uiteengezette – landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Zwitserland, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Zwitserland. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).”

Dat de bestreden beslissing overigens stelt dat: *“een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene”. In casu, is de vrees voor een schending van art 3 EVRM van verzoeker weldegelijk gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring gelet op de afwijzing van zijn asielaanvragen en de positie van Zwitserland ten opzichte van Eritreeërs. Dat Uw Raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) dit bevestigd heeft in een soortgelijke zaak en duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de eventuele schending van artikel 3 EVRM:*

« Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. »

Dat dit in een arrest d.d. 22 februari 2019 nr. 217 304 dit nogmaals bevestigd werd:

Dat verzoeker aan zijn raadsheer toevertrouwde dat hij geen recht had op juridische bijstand, en geen toegang had tot medische zorg hoewel hij kampt met stress hetgeen hem enorm kwetsbaar maakt. Hij stelde tevens aan zijn raadsheer dat hij nog liever sterft dan terug zou willen keren naar Zwitserland, en dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten eens hij zal aankomen in Zwitserland. Verzoeker leefde immers op straat na de overdracht van Duitsland naar Zwitserland.

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kosteloze en adequate juridische bijstand; de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen, en – bovenal – de praktijk waarbij Eritrese vluchtelingen systematisch uitgewezen worden, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

**

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op

schending van artikel 3 EVRM . Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Zwitserland. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Zwitserland.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auaad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104). Met andere woorden: ook Dublinoverdrachten kunnen dus een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij dus ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

2.2.3. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat, indien de minister een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat immers algemeen bekend is dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Zij wijst hierbij op een uitspraak van het Zwitsers Hooggerechtshof, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar hun herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of worden gestraft. Ook wijst zij op een andere arrest van hetzelfde Hof, met name een uitspraak van 17 augustus 2017, waarin een eerdere conclusie van het SEM (zijnde het Secrétariat d'état aux migrations) werd bevestigd en waarin werd gesteld dat een verwijdering naar Eritrea voor bepaalde categorieën mensen wettelijk en uitvoerbaar is.

De verzoekende partij geeft aan dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme kritiek, waarna zij verwijst naar en citeert uit een rapport van 7 juni 2017 van de Speciale Rapporteur van de VN naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof (Bundesverwaltungsgericht/Tribunal administratif federal, D-7898/2015, 30 januari 2017).

Ook geeft zij aan dat het zeer gedetailleerd rapport van november 2018 van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat, waarbij zij in het bijzonder wijst op p. 6 van het betrokken rapport, dat een overzicht bevat van de evolutie in de Zwitserse rechtspraak tussen 2005 en 2018. De verzoekende partij benadrukt dat Zwitserland het enige Europese land is dat verwijderingsbeslissingen met betrekking tot Eritrea uitvaardigt en geeft ten slotte aan dat de minister in de bestreden beslissing niets vermeldt van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen. Volgens de verzoekende partij brengt zij hiermee een begin van bewijs bij dat ze bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat zij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Zij geeft aan dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in haar hoofde en dat zij terecht vreest dat zij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Verzoeker haalt vervolgende verschillende rapporten aan die wijzen op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Eritrea.

2.2.4. In de mate verzoeker in het middel aanvoert dat hij na een overdracht aan Zwitserland het risico loopt op een gedwongen verwijdering naar Eritrea, wordt in de bestreden beslissing echter gemotiveerd dat hiervan actueel geen sprake kan zijn. Zo blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017); het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissing wijst er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea.

Verzoeker stuurt er in het middel op aan dat een afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, gelijk staat aan een gedwongen verwijdering naar Eritrea, maar laat na concrete elementen aan te brengen die hogerstaande vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het arrest van het EHRM nr. 41282/16, van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, waaruit volgt dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Dit wordt in verzoekers betoog niet weerlegd.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij een schending van het non-refoulementbeginsel niet op zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

2.2.5. Verzoeker voert daarnaast aan dat hij geen daadwerkelijke toegang zal hebben tot de asielprocedure in Zwitserland. Hij verwijst uitgebreid naar het verslag van het VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) van december 2018, waarin wordt gewezen op de zeer beperkte mogelijkheden om gratis juridische bijstand te verkrijgen. Indien de voorwaarden voor kosteloze rechtsbijstand niet voldaan zijn, moet de betrokkene een vergoeding van 600 Zwitserse frank betalen, hetgeen verzoeker in de praktijk zal uitsluiten van de toegang tot een effectieve rechtsbescherming. De kritiek van het VN-comité tegen foltering houdt in dat het *prima facie* onderzoek over de slaagkansen van de administratieve beroepen van Eritrese vluchtelingen met het oog op het toekennen van kosteloze rechtsbijstand, dermate restrictief is, dat in werkelijkheid de betrokken vluchteling geen reële toegang tot de rechter heeft.

De bestreden beslissing motiveert echter dat uit het Amnesty International-rapport 2016/2017 dat zich in het administratief dossier bevindt en waar verzoeker ook zelf naar verwijst in het middel, blijkt dat een nieuwe wet voorziet in kosteloze juridische bijstand voor asielzoekers vanaf het jaar 2019. Het blijkt in casu te gaan om *Amnesty International, Report 2016-2017: The state of the World Human Rights*, waarin op p. 348 wordt vermeld dat een nieuwe wet voorziet in kosteloze rechtsbijstand voor asielzoekers vanaf 2019. Ook het AIDA-rapport waar naar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat een nieuwe asielwetgeving van kracht is sedert maart 2019 en dat daarbij wordt voorzien in kosteloze rechtsbijstand (p. 13). In de bestreden beslissing wordt verder uitdrukkelijk gemotiveerd dat Zwitserland uitdrukkelijk instemde met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, §1, d van de Dublin III-verordening, hetgeen

impliceert dat verzoeker er de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zal worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). Er wordt verwezen naar het AIDA-rapport dat vermeldt dat er een specifieke procedure is voorzien voor navolgende verzoeken (pagina 54).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de door verzoeker aangeklaagde behandeling van de asielpcedure in Zwitserland (die betrekking had op de periode 2014-2016 en) die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van het VN-comité tegen foltering, niet langer actueel is. Verzoeker toont met het betoog in het middel niet aan dat hij niet zal worden toegelaten tot de asielpcedure en dat hij daarbij geen effectieve toegang zal krijgen tot een rechter.

2.2.6. De bestreden beslissing motiveert verder dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op materiële opvang: *"Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice", pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij "these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress" (pagina 67)."*

Verzoeker zal aldus bij het indienen van een navolgend verzoek recht hebben op materiële opvang. Waar hij aanvoert dat hij in het verleden geen toegang zou hebben gekregen tot medische bijstand, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verzoeker verklaart heeft specifieke medische noden te hebben. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker als verzoeker van internationale bescherming toegang zal hebben tot medische zorgen. Verzoeker voert geen objectieve informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij in Zwitserland in een precarie situatie zal belanden en geen toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt, onderwijs, huisvesting en sociale bijstand, behoudens dringende medische hulp, merkt de Raad op dat verzoeker er hiermee reeds a priori van uitgaat dat zijn asiolverzoek per definitie zal worden geweigerd.

Vooreerst motiveert de bestreden beslissing dat uit het AIDA-rapport blijkt dat dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, *"No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"*). "). De Zwitserse wetgeving voorziet ook in een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport , p. 54).

Het EHRM oordeelde daarnaast in zijn arrest nr. 41282/16 van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, dat in beginsel eerst een beroep moet worden gedaan op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat (alvorens een beroep in te dienen bij het EHRM). Loutere twijfels of speculaties omtrent het resultaat van een nieuw verzoek om bescherming, stellen de betrokkene er niet van vrij om te proberen tot een oplossing te komen. (§§87-92)

Bovendien kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat Eritrese beschermingsverzoeken in Zwitserland per definitie kansloos zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op de erkenningspercentages vermeld in het AIDA-rapport, waaruit blijkt Zwitserland in 2018 met betrekking tot Eritrea in 61,7% van de beschermingsverzoeken de vluchtelingenstatus heeft erkend en in 18,8% van de gevallen een tijdelijke verblijfsvergunning heeft toegekend. (AIDA-rapport, p. 7 en 59)

De kritische bemerkingen van verzoeker omtrent het Zwitserse asielbeleid laten dan ook niet toe te besluiten dat er in Zwitserland actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker nog aanvoert dat in de jaarverslagen van Amnesty International 2016-2017 en 2017-2018 melding wordt gemaakt van gewelddadig en agressief gedrag van de Zwitserse politie- en veiligheidsdiensten ten aanzien van migranten, merkt de Raad op dat verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor geen melding heeft gemaakt van persoonlijke ervaringen in dit verband. Evenmin kan uit de vaststellingen van Amnesty International niet worden afgeleid dat het gebruik van geweld van politie- of veiligheidsdiensten de drempel van artikel 3 van het EVRM zou overschrijden.

2.2.7. Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

C. VERHAERT